

Sw.D

1.11.31

J. O. Wallins skola firar sin sekelfest.

Ståtlig högtid i Blå hallen. Kronprinsparet närvarande. Medaljutdelning och gåvor. Glansfull kantat av fru Barbro Nelson. Högtidstalare: generaldirektör Holmdahl.

Medaljörerna: från vänster: Ellen Stuebecke, Hélène Philipson och Elsa von Veyhe.

Det surrade som på en skolavslutning i går middag i Blå hallen och kapprummen utanför, och på Borgargården körde den ena bilen efter den andra in och avlämnade publik till högtiden därinne. En betydelsefull och vacker högtid, och bestämt en, vars make inte firats i Stadshuset ännu — en skolas 100-årsfest. På galleriet satt Wallinska skolan, den nuvarande alltså, och nere i salen sutto fördettingarna, generationer av gamla wallinare med den där glimten i ögat som man får, när man sam-

las några goda vänner för att prata om gamla kära minnen. Inbjudna voro vidare överståthållare Elmquist, underståthållare Bring, stadsfullmäktiges ordförande hr Tengdahl, såsom representanter för ecklesiastikdepartementet statssekreterare Knös och kanslirådet Sandberg, borgarråden Oscar Larsson och Ewerlöf, läroverksavdelningen inom skolöverstyrelsen, förste folkskolinspektören dr Nordlund, pastor primarius dr Widner samt representanter för Stockholms högskolor och hela skolvärld i övrigt — allmänna läroverken, privatskolor och seminarier, kommunala mellanskolor och Borgarskolan. Wallinska skolans egen styrelse och lärarkollegium voro givetvis mangrant närvarande med inspektor rektor Kjederqvist och föreståndarinnan fröken Laurell i spetsen.

En kvart över fyra anlände kronprinsparet, vandrade fram mellan led av flickscouter och vitklädda studentskemarskalkar och tog plats i stolar längst fram i salen, kronprinsessan med en stor bukett röda rosor i famnen, som överräckts av en av skolans elever. Och så började den ståtliga minneshögtiden med en ståtlig kantat, skriven av en av skolans forna lärjungar, fil. mag. Barbro Nelson, maka till förste bibliotekarien dr Axel Nelson, Uppsala, och tonsatt av musikdirektör Titus Hultstrand. Under fru Greta-Lisa Hultstrands ledning utfördes den av Wallinska skolans sångkör, förstärkt med före detta elever, alla vitklädda, bararmede och välsjungande — det sistnämnda gällde i synnerhet sopransolisten, vilkens skimrande klara stämma var en njutning att höra. För övrigt var kantaten värd ett särskilt omnämnande; bland alla festkantater av mer eller mindre schablonmässigt innehåll och dito form, som de flyende årens jubiler bruka föranleda, var denna ett vackert undantag med sin rikedom på starka och levande tankar och sin lyftande poetiska form. Där fanns en fin apo-teos till J. O. Wallins minne: